

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců Mgr. Lenky Oulíkové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Mgr. L. R.**, zastoupen MUDr. Mgr. Janou Kollrossovou, advokátkou se sídlem náměstí Republiky 202/28, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 10. 2021, č. j. 17 A 72/2020-83,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (stěžovatel) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2020, č. j. PK-DSH/5554/20. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 2. 4. 2020, č. j. MMP/077670/20, jímž byl stěžovatel uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl stěžovatel dopustit tím, že v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona dne 19. 10. 2017 v době okolo 22.38 hodin v Plzni na Štefánikově náměstí řídil motorové vozidlo po předchozím požití alkoholických nápojů v době, po kterou byl ještě pod vlivem alkoholu, neboť znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, vypracovaným znalcem MUDr. Hynkem Řehulkou doplněným o jeho výslech byla stanovena minimální hodnota 0,73 g/kg alkoholu v krvi v době řízení vozidla. Za uvedený přestupek byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 11 250 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 9 měsíců.

[2] Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel dne 19. 10. 2017 v době okolo 22.38 hod. řídil osobní vozidlo a byl zastaven hlídkou Policie České republiky. Při orientační dechové zkoušce certifikovaným dechovým analyzátozem Dräger Alcotest 7510 Standard byly naměřeny hodnoty alkoholu 1,18 ‰ v 22:41 hodin, 0,97 ‰ v 22:48 hodin a 1,07 ‰ v 22:53

hodin. Vzhledem k více než 10% odchylce v naměřených hodnotách bylo následně provedeno lékařské vyšetření spojené s odběrem krve. Odběry krve byly provedené téhož dne v 23:20 a 23:50 hodin potvrdily přítomnost alkoholu v krvi. Metodou plynové chromatografie byla zjištěna přítomnost etylalkoholu v krvi ve výši 1,18 g/kg a 1,18 g/kg.

[3] Dne 1. 11. 2017 byly zahájeny úkony trestního řízení a stěžovateli bylo sděleno podezření z přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, při svém výslechu stěžovatel využil práva nevypovídat. Znalec MUDr. Hynek Řehulka ve znaleckém posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, ze dne 15. 11. 2017 dospěl k závěru, že za předpokladu, že stěžovatel ukončil konzumaci alkoholu ve 20:30 hod. tak, jak je uvedeno v protokolu o lékařském vyšetření, se nacházel ve 22:38 hodin již ve vylučovací fázi metabolismu alkoholu a hladina alkoholu se mohla pohybovat v rozmezí nejméně 1,26 g/kg a nejvýš 1,38 g/kg, což představuje mírný stupeň opilosti.

[4] Po seznámení zástupkyně stěžovatele s kompletní spisovou dokumentací stěžovatel v rámci pokračování protokolu o výslechu osoby podezřelé dne 6. 12. 2017 vypověděl, že při koncertu (v době od 20:00 do 21:45 hodin) požil tři půllitrová dvanáctistupňová piva s tím, že značku neví, po skončení koncertu v nedalekém baru požil ještě jedno půllitrové dvanáctistupňové pivo, z baru odešel ve 22:30 hodin. Uvedl, že cestou na koncert *byl nucen špatně zaparkovat*, neboť jinde nebylo místo. Cestou z baru ho napadlo, že vozidlo přeparkuje na místo, kde byl domluven s kolegou z autoškoly, že vozidlo bude stát, s vozidlem jel, aby ho přeparkoval a nebylo odtaheno.

[5] Na základě výpovědi stěžovatele znalec zpracoval dodatek znaleckého posudku, v němž dospěl k závěru, že pokud by stěžovatel konzumoval alkoholické nápoje v časovém rozpětí tak, jak uvedl dne 6. 12. 2017, pak by se v okamžik deliktu, tedy v 22:38 hodin dne 19. 10. 2017, nacházel ještě ve vstřebávací fázi metabolismu alkoholu. V okamžiku prvního odběru by se mohl (s ohledem na udávanou konzumaci piva na lačno) stále nacházet ještě ve vstřebávací fázi či na jejím vrcholu, v době druhého odběru byl nepochybně již ve vylučovací fázi metabolismu alkoholu. Za předpokladu, že alkoholické nápoje konzumoval do 22:30 hodin, lze z objektivně prokázané hladiny alkoholu stanovit metodou lineární interpolace přímky, že se hladina alkoholu v krvi stěžovatele mohla pohybovat kolem 0,93 g/kg, což představuje z hlediska soudně lékařského nejnižší stupeň ovlivnění, podnapilost. Doplnil, že výpověď stěžovatele je však v rozporu s objektivně zjištěnou hladinou alkoholu v krvi. Při hlavním líčení dne 19. 10. 2018 znalec k uvedenému hrubému rozporu dodal, že buď musel stěžovatel vypít více piv, nebo v jiném časovém rozpětí, neboť udávaná čtyři piva nekorespondují s objektivně zjištěnou hladinou, která by v takovém případě musela být nižší. Vysvětlil, že hladina alkoholu v krvi má vzestupný a sestupný charakter. To, v jaké fázi se stěžovatel v době deliktu nacházel, závisí na době ukončení požívání alkoholických nápojů. Pokud se nacházel ve vstřebávací fázi, je možno použít pouze metodu lineární interpolace přímky, která není zcela přesná. Všechny hladiny zjištěné dechovým analyzátozem vykazovaly pozitivní odezvu. Vzhledem k tomu, že dechový analyzátor může ve vstřebávací fázi vykazovat hrubé odchylky, výsledky je třeba objektivizovat, což bylo provedeno vyšetřením metodou plynové chromatografie, kterou lze považovat za objektivní (odchylka u ní může být jedna setina). K dotazu zástupkyně stěžovatele uvedl, že pokud by stěžovatel ukončil pití alkoholu již v 21:45 hodin, byla by hladina alkoholu v době deliktu vyšší, neboť v době odběru by byl ve vylučovací fázi. Stěžovatel doplnil, že není schopen

pokračování

přesně říci, kdy dopil poslední pivo ani kolik piva na koncertu vypil, připustil, že mohl mít 5 nebo 6 piv. To by pak podle znalce mohlo vysvětlit objektivně zjištěnou hladinu v krvi, a ta se tak mohla pohybovat okolo 0,93 promile. Jelikož vstřebávací fáze má charakter křivky, nelze stanovit minimální a maximální hladinu, jako je tomu ve vylučovací fázi, ale lze konstatovat, že se hladina mohla pohybovat okolo 0,93 promile. Při výpočtu ze vstřebávací fáze metabolismu alkoholu je pouze jeden výsledek, s možnou odchylkou dvě desetiny. Při hlavním líčení dne 19. 4. 2019 znalec zopakoval, že s ohledem na výpověď stěžovatele, že ukončil konzumaci alkoholu nedlouho před nástupem do auta, se mohl při prvním odběru krve, při němž byla zjištěna hladina 1,18 g/kg, nacházet na konci či vrcholu vstřebávací fáze, a metodou lineární interpolace přímky lze stanovit hodnotu okolo 0,93 promile v době deliktu.

[6] Usnesením ze dne 16. 4. 2019, které nabylo právní moci téhož dne, Okresní soud Plzeň – město postoupil trestní věc stěžovatele podle § 222 odst. 2 trestního řádu k projednání a rozhodnutí Magistrátu města Plzně, neboť skutek není trestným činem, ale mohl by být posouzen jako přestupek.

[7] Dne 25. 6. 2019 vydal správní orgán I. stupně příkaz, jímž uznal stěžovatele vinným shora uvedeným přestupkem s tím, že znaleckým posudkem byla zjištěna hodnota 0,93 g/kg alkoholu v krvi, a uložil mu pokutu 17 000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 10 měsíců. Stěžovatel podal proti příkazu dne 4. 7. 2019 odpor a současně uplatnil námitku podjatosti. Usnesením ze dne 25. 7. 2019 primátor města Plzně zamítl námitku podjatosti úředních osob Jarmily Augustýnové a Bc. Lucie Hartové. Usnesení bylo zrušeno k odvolání stěžovatele rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 10. 2019, neboť při absenci výzvy ke konkretizaci úředních osob, proti nimž námitka směřovala, bylo třeba vycházet z toho, že směřovala i proti primátorovi, který tak nemohl rozhodnout dříve, než bude rozhodnuto o námitce jeho podjatosti. Usnesením ze dne 3. 12. 2019 žalovaný rozhodl tak, že primátor města Plzně není vyloučen a námitka jeho podjatosti není důvodná. Usnesením ze dne 20. 1. 2020 primátor města Plzně znovu rozhodl, že uvedené úřední osoby nejsou vyloučeny, odvolání stěžovatele bylo následně zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 4. 2020. Dne 29. 1. 2020 proběhlo ve věci jednání za účasti zástupkyně stěžovatele (omluvu stěžovatele z důvodu účasti na jednání v řízení o pozůstalosti doručenou v odpoledních hodinách den před jednáním nepovažoval správní orgán za včasnou). Dne 21. 2. 2020 byl stěžovatel vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim dle § 36 odst. 3 správního řádu ve lhůtě 5 dnů od doručení vyrozumění s tím, že navržené důkazy při jednání nebudou provedeny a že osobní a majetkové poměry může stěžovatel doplnit do vydání rozhodnutí. Lhůta k vyjádření byla prodloužena do 6. 3. 2020. Dne 2. 4. 2020 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Odvolání stěžovatele žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl.

[8] Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl. Podle krajského soudu bylo ve správním řízení nepochybně zjištěno, že stěžovatel řídil motorové vozidlo v provozu na pozemních komunikacích, přestože byl pod vlivem alkoholu. Oproti trestnímu řízení neměly správní orgány jinou možnost než trest zákazu činnosti uložit. Krajský soud se ztotožnil s posouzením námitky podjatosti oprávněných úředních osob žalovaným v rozhodnutí o podjatosti a napadeném rozhodnutí. Z pochybení při zadržování řidičského průkazu nelze

bez dalšího dovodit, že oprávněné úřední osoby rozhodující ve věci přestupku byly tímto nepříjemně ovlivněny a ke zmírnění následků tohoto pochybení uvažovaly o věci stěžovatele zaujatě. Dřívější pochybení oprávněné úřední osoby spojené s pouhou možností toto pochybení domněle kompenzovat v nějakém souvisejícím řízení tedy ještě nezakládá důvodný předpoklad, že oprávněná úřední osoba má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti (§ 14 správního řádu). Shodně jako žalovaný považoval za přílehlavé závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 As 308/2016-80.

[9] Nedůvodnými shledal krajský soud i námitky proti nemožnosti vyjádřit se k věci a k podkladům pro rozhodnutí, k tomu odkázal na vypořádání žalovaného na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí, s nímž se ztotožnil. Zástupkyně stěžovatele byla jednání dne 19. 2. 2020 přítomna a stěžovatel měl následně dostatečný prostor vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Námitky vůči předřazení věci stěžovatele v odvolacím řízení hodnotil jako zjevně nedůvodné. Ačkoli by věci měly zásadně být projednávány v pořadí, v jakém došly, potřeba racionální organizace práce může odůvodnit jiný postup. Pokud stěžovatel tvrdil, že předřazením věci žalovaný zabránil prekluzi odpovědnosti za přestupek, jde naopak o typický a naléhavý důvod, proč by věc měla být předřazena. Porušení uvedené zásady pořádkové povahy navíc nemůže mít vliv na zákonnost vlastního rozhodnutí. Dokazování k této otázce by tedy bylo nadbytečné.

[10] Důvodnými neshledal ani žalobní body směřující proti rozsahu a kvalitě dokazování. I v tomto ohledu považoval za dostatečné vypořádání žalovaného na str. 10 až 12 a 14 až 18 napadeného rozhodnutí. Stěžovatel v trestním řízení procesně použitelným způsobem vypověděl, že před jízdou vypil několik piv, jejich počet postupně upravoval podle vývoje důkazní situace, nicméně ve výsledku šlo o 4 až 6 dvanáctistupňových piv, jejichž vypití nezpochybnil ani v přestupkovém řízení ani v řízení před soudem. Ke zjištění množství alkoholu v krvi byl v trestním řízení podán znalecký posudek, k jehož obsahu znalec v trestním řízení vypovídal. Dospěl k závěru, že hladina alkoholu v krvi mohla odpovídat 0,93 promile v době jízdy, pokud jsou pravdivé informace stěžovatele o množství a době konzumace alkoholu (pokud by pravdivé nebyly, mohlo jít až o 1,32 promile). Podle krajského soudu správní orgány nepochybily, pokud zjištěný skutkový stav hodnotily tak, že stěžovatel byl v době jízdy pod vlivem alkoholu, jakkoli hladinu alkoholu nelze určit přesně. Při zohlednění nejnižší znalce odhadované hodnoty a možné nepřesnosti výpočtu vyšly z hodnoty 0,73 promile. Postup při zjišťování skutkového stavu byl ve prospěch stěžovatele, hodnocení důkazů má oporu ve spise, je srozumitelné a logické. Za situace, kdy stěžovatel před jízdou pil nemalé množství alkoholu, bezprostředně po jízdě orientační vyšetření vykazalo nemalé množství alkoholu, stejně tak jako následný odběr krve a odborný závěr znalce vztažený k době jízdy, nebyl prostor pro důvodné pochybnosti o tom, zda byl stěžovatel alkoholem ovlivněn. K tomu poukázal na judikaturu, podle níž pro naplnění znaků skutkové podstaty není rozhodující, do jaké míry byl řidič alkoholem ovlivněn, ale postačuje, že ovlivněn byl, tj. že v jeho dechu (resp. krvi apod.) byl zjištěn alkohol, a to i po odečtení odchylky. Správní orgány tedy správně dospěly k závěru o vině přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Žalovaný se dostatečně vypořádal i s okolnostmi významnými pro rozhodnutí o trestu. Jakkoliv jednání stěžovatele spočívalo v „pouhém přeparkování“, nebyly zjištěny mimořádné okolnosti,

pokračování

které by významně snižovaly společenskou škodlivost. Rozhodně nešlo o přestupek zcela mizivého významu, neboť žádný řidič nemá pod vlivem alkoholu řídit v provozu na pozemních komunikacích a ohrožovat tím ostatní. Žalovaný přílehlavě hodnotil polehčující a přitěžující okolnosti, na jejichž základě uvažil o výměře trestů. Důvodnou neshledal ani námitku stěžovatele, že mělo proběhnout podrobnější dokazování k jeho poměrům. Za situace, kdy správní orgány vyšly z tvrzení stěžovatele o konkrétní povaze a intenzitě dopadů trestu do jeho soukromého a pracovního života a již tvrzení stěžovatele byla dostatečná pro to, aby si učinily představu o druhu a intenzitě zájmů, do nichž uložení trestu zasáhne, bylo další dokazování tímto směrem nadbytečné. Nebylo zpochybňováno, že zákaz řízení bude mít pro stěžovatele zásadní nepříznivý dopad jak z hlediska možnosti péče o rodinné příslušníky, tak z hlediska výkonu profese instruktora autoškoly. Pokuta i trest zákazu řízení motorových vozidel jsou obligatorní tresty, které nelze neuložit a nelze je prominout (§ 125c odst. 9 zákona o silničním provozu), a byly tedy uloženy správně. Výše trestu spadá do správního uvážení, které nebylo nijak excesivní a zohledňovalo všechny významné okolnosti. Rozhodnutí žalovaného bylo odůvodněno řádně a odpovídá požadavkům § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky. Pokud stěžovatel řídil pod vlivem alkoholu, nutně mu musel být podle § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu uložen trest zákazu řízení, což má jako zákonný následek i ztrátu způsobilosti být instruktorem autoškoly dle § 21 zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů. Obojí je pak výrazem toho, že zpochybnil svou schopnost dodržovat podmínky účasti v provozu, který je svou povahou zvláště nebezpečný.

[11] V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že závěr krajského soudu o tom, že správní orgán nejednal podjatě, je zcela neodůvodněný, a že podjatost správního orgánu posoudil nesprávně. Správní orgán i úřední osoba měly s ohledem na pochybení při zadržování řidičského průkazu na výsledku věci nezákonný osobní zájem. Bylo zřejmé, že v trestním řízení nebude uložen zákaz řízení motorových vozidel, a stěžovatel neměl být neoprávněně omezován. Po novele účinné od 1. 10. 2018 bylo zadržování řidičského průkazu zcela nezákonné, neboť byly splněny podmínky pro okamžité vrácení řidičského průkazu i bez žádosti. Podle stěžovatele bylo nezákonné jednání projevem podjatosti úřední osoby. Poukazuje na to, že v rámci náhrady nemajetkové újmy a škody způsobené správním orgánem by měla být případně náhrada regresně přenesena na správní orgán a na konkrétního zaměstnance. Úřední osoba, která nezákonně zadržovala řidičský průkaz a též podle podání Okresnímu soudu Plzeň-město vystupovala poněkud neprofesionálně, má podle stěžovatele zájem na tom svou neprofesionalitu a pochybení zahradit uložením vyšší výměry trestu zákazu řízení motorových vozidel. K tomu podle stěžovatele došlo, neboť uložený trest je nepřiměřeně vysoký. O neobjektivním negativním postoji podle stěžovatele svědčí i to, že mu úřední osoba kladla překážky k tomu, aby se mohl seznámit s obsahem spisu a neprovedla dokazování k jeho aktuální situaci. Správní orgán mu bránil v uplatnění jeho zákonných práv, celé dokazování i řízení prováděl pouze formálně a vedl řízení tak, aby mohl uložit co nejtvrdší tresty, které jsou v rozporu s tím, jaký skutek měl spáchat. To je podle stěžovatele způsobeno buď neprofesionalitou, a tedy nezákonností jednání správního orgánu, nebo jeho podjatostí. Stěžovatel doložil, že byl jinými zaměstnanci správního orgánu před vydáním rozhodnutí informován, že bude „ještě rád vrátet řidičský průkaz“, a je tedy zřejmé, že i postoj jiných úředníků správního orgánu byl podjatý.

[12] Dále namítá, že krajský soud nesprávně posoudil jeho námitku, že žalovaný předřadil vyřízení jeho věci. Účastníci správního řízení si musí býti rovni a správní řízení musí být vedeno tak, aby byla vyloučena korupce či podjatost správního orgánu. Postupem žalovaného došlo k porušení zásad spravedlivého procesu. Takové jednání nelze považovat za zákonné ve vztahu k jiným účastníkům řízení ani ve vztahu ke stěžovateli. Vyloučení práva stěžovatele na to, že správní orgán nestihne vyřídit jeho věc v zákonné době a že dojde k prekluzi, nemůže být důvodem pro to, aby správní orgán některé věci neřešil po dobu několika let a jiné vyřídil přednostně. Podle stěžovatele nelze takový postup označit za správný a racionální a neprovést k němu dokazování. Soud nepřihlédl k tomu, že předřazení věci je další známkou podjatosti vůči stěžovateli.

[13] Stěžovatel též namítá, že správní orgán řádně nezjistil skutkový stav. Správní orgán předně neměl dostatek podkladů pro vyhodnocení hladiny alkoholu v době tvrzeného přestupku. Nebylo prokázáno, zda a do jaké míry byl v době řízení ovlivněn alkoholem, a to s ohledem na vyjádření znalce v jeho výpovědi, že nelze určit minimální hladinu alkoholu v krvi, neboť se jednalo o resorpční fázi. Podle zásady *in dubio pro reo* tak nebylo prokázáno, že by byl v době řízení pod vlivem alkoholu, a proto nemohl být uznán vinným, případně mělo být přihlédnuto k tomu, že hladina alkoholu mohla být fyziologická. Hodnocení závěrů znaleckého zkoumání z trestního řízení je podle stěžovatele nelogické a v rozporu s obsahem správního spisu (protokolem o výpovědi znalce ze dvou hlavních líčení). Není pravdou, že bylo konstatováno, jaká by mohla být hladina alkoholu stěžovatele v době spáchání skutku. K poukazu soudu, že byl zjištěn alkohol v jeho dechu, uvádí, že se nejednalo přímo o dobu přestupku a podle výpovědi znalce může mít orientační dechová zkouška v době resorpce velkou chybu. Jestliže měla být naměřená hladina alkoholu v dechu žalobce okolo jednoho promile, může být dle závěrů znalce pouhou chybou.

[14] Stěžovatel dále brojí proti uloženému trestu, který považuje za zcela nepřiměřený, zejména s ohledem na předpokládané výsledky trestního stíhání, v němž by byl uložen nižší trest. Situace, kdy ve správním řízení dochází k podstatnějším zásahům do práv než v řízení trestním, je nezákonná a neústavní. Krajský soud též podle stěžovatele nevzal v úvahu, že nebylo doplněno dokazování o podklady týkající se aktuální ekonomické a životní situace stěžovatele a jeho rodiny při ukládání peněžitého trestu. Nezohlednil, že mu byl řidičský průkaz zadržován po dobu 15 měsíců, přestože bylo zřejmé, že mu buď nebude zákaz činnosti řízení motorových vozidel uložen nebo bude uložen ve výměře nižší než rok. I s ohledem na tuto skutečnost mu neměl být trest zákazu činnosti vůbec uložen. Vytýká krajskému soudu, že k hodnocení důvodů pro uložení druhu a výše trestu neshromáždil žádné podklady. Vyjádřil nesouhlas s krajským soudem, že napadené rozhodnutí bylo řádně odůvodněno, podle stěžovatele je odůvodnění rozhodnutí správního orgánu zcela nepřezkoumatelné. Tvrzení soudu, že bylo přihlédnuto k dopadu trestu do soukromého a pracovního života, nemá oporu v napadených rozhodnutích. Ačkoli k němu slovně přihlédnuto bylo, s ohledem na poměrně vysoký trest zákazu činnosti i peněžitý trest je zcela zřejmé, že nikoli adekvátním způsobem. V rozhodnutí není uvedeno, jakou úvahou dospěl správní orgán přesně ke stanovení výše trestu, zejména jak porovnal uvedené jednání s jinými rozhodnutími ve správním řízení a jakým způsobem „ponížil“ uložený trest s ohledem na osobní, soukromé a pracovní dopady do života stěžovatele. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Žalovaný nevzal v úvahu aktuální majetkovou situaci stěžovatele v době rozhodování o odvolání. Nemohl vycházet z důkazů zjištěných pro potřeby

pokračování

trestního řízení, neboť byly zastaralé zejména s ohledem na omezení v době covidové pandemie.

[15] Při ukládání trestu nebyly zohledněny všechny významné okolnosti, a to jak ty uvedené v zákoně, tak předkládané žalobcem. Správní orgán při ukládání trestu nepřihlédl k žádným skutečnostem, které byly ve prospěch stěžovatele. Postupoval v rozporu s § 37 písm. a) a f) zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť nedostatečně přihlédl k povaze a závažnosti přestupku, k řízení, které předcházelo správnímu řízení, k osobním poměrům stěžovatele a k tomu, jak byl stěžovatel potrestán v jiném řízení před správním orgánem. Nezákonně zadržení řidičského průkazu, které nemá právní podklad, je nutné považovat za další nezákonný trest. Správní orgán porušil též § 38 písm. a), b), d), e), f) a g) zákona o odpovědnosti za přestupky. Přeparkováním na vzdálenost 300 m bez dopravní nehody nebyl zákonem chráněný zájem na ochraně zdraví a majetku fakticky ohrožen. Správní orgán i soud podle stěžovatele přeceňují význam a rozsah následku přestupku, neboť k žádnému nedošlo. Současně podceňují, že motivem stěžovatele bylo odstranit jiný přestupkový stav. Podle názoru stěžovatele nemělo být jako přítěžující okolnost hodnoceno, že ve vozidle s ním byla dcera, neboť se jednalo o krátkou manipulaci a dcera nebyla ohrožena na životě ani zdraví. Hladina alkoholu byla naprosto minimální a bezpečnost silničního provozu nebyla jeho jednáním ohrožena. Správní orgán přeceňuje délku doby, po kterou protiprávní jednání trvalo, a pomíjí, že se jednalo o ojedinělé vybočení za jeho celoživotní kariéru. Nezohlednil, že napomáhal objasňování. Nepřihlédl k okolnostem déle trvajícího trestního řízení, poměrům stěžovatele v době rozhodování o přestupku, nezákonnému zadržování řidičského průkazu a snížení výdělku. Je nepřiměřené hodnotit jako přítěžující okolnost, že byl instruktorem autoškoly. Dochází totiž k tomu, že je trestán za skutek trestem ve správním řízení, a dále i tím, že je mu zamezeno po dobu zadržení řidičského oprávnění a následně po zákazu činnosti ještě po dobu tří let vydělat si prostředky činností, kterou řádně konal od mládí. Správní orgány byly povinny zohlednit i důsledky, které pro stěžovatele jako instruktora autoškoly plynou z § 21 zákona 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů, neboť dopad trestu do soukromého a pracovního života musí být zohledněn v celé šíři. Za zcela nepřiměřený považuje stěžovatel i peněžitý trest, neboť nezákonným zadržením řidičského průkazu ho správní orgán připravil o příjmy minimálně za období šesti měsíců, což na hrubém příjmu dle daňových přiznání, které měl správní orgán k dispozici, činilo 360 000 Kč. Dále stěžovatel namítá, že pokud obecný zákon upravuje upuštění a podmíněné upuštění od uložení trestu a v trestním řízení by k tomu mohlo dojít, je ustanovení zákona, které to vylučuje, nepřiměřené, a tedy protiústavní, a protiústavní je tak i rozhodnutí správního orgánu.

[16] Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, případně zrušil též napadené rozhodnutí.

[17] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Ztotožnil se s argumentací krajského soudu a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se s argumentací stěžovatele vypořádal. Navrhl, aby kasační stížnost byla odmítnuta pro nepřijatelnost, případně zamítnuta jako nedůvodná.

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.); je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[19] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[20] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud právními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.*

[21] Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti dostatečné argumenty svědčící pro její přijatelnost.

[22] V souvislosti s výtkou stěžovatele, že krajský soud neodůvodnil, proč neshledal důvodnou jeho argumentaci týkající se podjatosti úřední osoby, Nejvyšší správní soud odkazuje na svou judikaturu k vadám naplňujícím kasační důvod nepřezkoumatelnosti rozsudku (např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007-107, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). Krajský soud se uvedenou námitkou zabýval v odstavcích 7 a 8 napadeného rozsudku a jeho odůvodnění splňuje požadavky kladené judikaturou Nejvyššího správního soudu na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí.

[23] Právní otázka, zda okolnost, že úřední osoba vydala dříve rozhodnutí o nevrácení zadrženého řidičského průkazu, které neobstálo v odvolacím přezkumu, neboť nesprávně právně posoudila naplnění podmínek § 118c odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu, představuje důvod jejího vyloučení z projednávání a rozhodnutí ve věci přestupku, byla

pokračování

žalovaným i krajským soudem posouzena v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Z ní vyplývá, že úřední osoba není automaticky podjatá jen proto, že předtím pochybila a za její chybu může být odpovědný stát, který by vůči ní mohl uplatnit regresní nárok, respektive že jednotlivé pochybení úřední osoby, byť by i bylo důvodem pro odpovědnost státu za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci, není bez dalšího důvodem pro její vyloučení (viz rozsudek ze dne 24. 1. 2022, č. j. 10 Afs 57/2021-65; byť se týká § 77 daňového řádu, jeho závěry lze obdobně vztáhnout i k § 14 správního řádu). Nejvyšší správní soud se s uvedenými závěry ztotožňuje a nemá důvod se od nich odchýlovat. Krajský soud i žalovaný příležitostně odkázali též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 As 308/2016-80, z něhož vyplývá, že pochybení úřední osoby při aplikaci práva může být jen zřídka, a to zpravidla teprve v kombinaci s dalšími okolnostmi, bráno jako projev její zaujatosti. Ani od těchto závěrů neshledává Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit. Lze dodat, že i když postup v řízení nebo rozhodování v jiných věcech § 14 správního řádu oproti § 8 s. ř. s. výslovně jako důvod podjatosti nevylučuje, zásady, jimiž je ovládáno posuzování vyloučení soudců z rozhodování lze přiměřeně vztáhnout i na úřední osoby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014-33, bod 37, či usnesení Ústavního soudu ze dne 25. 6. 2009, sp. zn. II. ÚS 1062/08, či výše uvedený rozsudek č. j. 7 As 308/2016-80).

[24] Nejvyšší správní soud poznamenává, že nerozumí argumentaci stěžovatele o tom, že uložení trestu zákazu činnosti v délce 9 měsíců (tedy polovině zákonné sazby) svědčilo o snaze úřední osoby „kompenzovat“ následky nezákonného rozhodnutí. Úřední osoba mohla s ohledem na rozhodnutí žalovaného vycházet z toho, že nezákonnost nevrácení řidičského průkazu byla shledána ve vztahu k období od 1. 10. 2018. Vzhledem k předcházející délce zadržení řidičského průkazu nemohla být tato nezákonnost devítiměsíčním zákazem řízení nikterak „kompenzována“. Dotazy úřední osoby na stav trestního řízení (ze dne 10. 10. a 25. 11. 2018) korespondují s tím, jak vykládala § 118c odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu. Stěžovatel pak ani nespecifikuje, čím měl doložit, že byl jinými zaměstnanci správního orgánu informován, že bude „ještě rád vrátet řidičský průkaz“, a není úkolem Nejvyššího správního soudu za něj argumentaci domýšlet (pokud by snad mínil své čestné prohlášení k jednání úředníků při vracení řidičského průkazu předložené ve správním řízení, toto v něm uvedeno nebylo). S námitkou stěžovatele, že se nemohl seznámit s obsahem spisu, se krajský soud vypořádal, přičemž odkázal též na podrobné odůvodnění žalovaného. Způsob vypořádání odpovídal míře obecnosti uplatněné žalobní námitky (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). V kasační stížnosti stěžovatel s argumentací krajského soudu nijak konkrétně nepolemizuje, přičemž není úkolem zdejšího soudu, aby za stěžovatele bez bližší kasační argumentace domýšlel, proč považuje závěry krajského soudu a žalovaného za nesprávné. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 Afs 251/2020-29, bod 11 a tam citovaná judikatura).

[25] Ani namítané předřazení věci žalovaným nepředstavuje právní otázku, která by mohla založit přijatelnost kasační stížnosti.

[26] Krajský soud hodnotil námitky směřující proti předřazení věci v odvolacím řízení jako zjevně nedůvodné. Jednak vysvětlil, že obecná zásada, podle níž by věci měly být

zásadně projednávány v pořadí, v jakém došly, nebrání jinému postupu s ohledem na potřebu racionální organizace práce. Pokud tedy stěžovatel tvrdil, že žalovaný „předřazením“ věci zabránil prekluzi odpovědnosti za přestupek, jednalo se dle krajského soudu o typický naléhavý důvod odůvodňující přednostní vyřízení věci, a žalovaný tak postupoval správně a racionálně. Současně odůvodnil, že porušení uvedené zásady nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

[27] Odůvodnění krajského soudu je plně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž ani v případě, kdy je správní orgán zavalen přestupkovou agendou, *přestupce nemá právo na prekluzi přestupku* a správní orgán může věc předřadit právě s ohledem na zbývající dobu pro prekluzi (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2021, č. j. 10 As 230/2021-40). Nejvyšší správní soud neshledává žádný důvod se od uvedeného závěru odchýlit. Stěžovatel tedy nemohl být dotčen na právech tím, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí do 30 dnů od předložení spisu žalovanému správním orgánem I. stupně, tedy ve lhůtě pro vydání rozhodnutí dle § 71 odst. 3 ve spojení s § 90 odst. 6 správního řádu.

[28] Přijatelnost kasační stížnosti nezakládá ani kasační námitka zpochybňující závěr krajského soudu, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav pro rozhodnutí o vině. V případě posouzení dostatečnosti skutkových zjištění zpravidla nelze uvažovat o přijatelnosti dle prvních třech výše uvedených důvodů. S ohledem na vázanost této otázky na konkrétní okolnosti věci si lze jen obtížně představit, že by se zde jednalo o otázku řešenou judikaturou rozdílně či otázku, u níž je třeba judikaturního odklonu. Důvod přijatelnosti spočívající v dosud neřešené právní otázce se ze své povahy týká toliko otázek obecnějších, resp. dopadá na výklad právních předpisů, jež má (zobecnující) význam pro další soudní i správní praxi. Smyslu institutu přijatelnosti kasační stížnosti by zjevně odporovalo, pokud by kasační soud považoval za otázku dosud nejudikovanou posouzení toho, zda v jednotlivé věci krajský soud správně vyhodnotil závěry znaleckého posudku. Šlo by totiž o vytváření judikatury ohledně dílčích skutkových otázek, nikoliv ohledně obecnějších právních otázek (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2023, č. j. 8 As 120/2022-28, bod 9).

[29] Je třeba také připomenout, že je to především krajský soud, který je oproti Nejvyššímu správnímu soudu povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Zásah ze strany Nejvyššího správního soudu je v tomto ohledu výjimečný a omezuje se zpravidla na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016-79, bod 21, či ze dne 13. 5. 2020, č. j. 6 Afs 7/2020-52, bod 23). Nejvyšší správní soud má tedy v řízení o kasační stížnosti zasahovat do hodnocení skutkových otázek, které provedl krajský soud, pouze tehdy, byl-li závěr ohledně skutkových otázek zatížen hrubou vadou. Muselo by se tedy jednat o skutečně zásadní pochybení krajského soudu. Případná nevýrazná pochybení totiž zpravidla nedosahují takové intenzity, aby založila přijatelnost kasační stížnosti (výše uvedené usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39 nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 1 Azs 379/2017-26, bod 10).

[30] Závěry krajského soudu, které v kasační stížnosti stěžovatel zpochybňuje, jsou přezkoumatelné, logické a dostatečně jasně reagují na žalobní argumentaci stěžovatele.

pokračování

Krajský soud vyšel z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudků ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78, č. 2168/2011 Sb. NSS, a ze dne 5. 9. 2016, č. j. 7 As 151/2016-23), z níž vyplývá, že prokáže-li správní orgán přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou (za splnění dalších nezbytných předpokladů, zejména zaviněného jednání obviněného) naplněny znaky skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Pro naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku není rozhodující, do jaké míry byl řidič alkoholem ovlivněn, ale postačí, že ovlivněn byl, tj. že v jeho těle byl přítomen alkohol (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 As 173/2015-32, ze dne 21. 7. 2017, č. j. 2 As 157/2017-42, ze dne 30. 7. 2020, č. j. 5 As 199/2018-24). Krajský soud přezkoumal hodnocení důkazů správními orgány, včetně závěrů znalce učiněných v trestním řízení a toho, zda mají podklad ve správním spisu. Nejvyšší správní soud v jeho posouzení žádné zásadní pochybení nespatřuje. Krajský soud se vypořádal též s namítanou zásadou *in dubio pro reo*. Odůvodnil, že správní orgány postupovaly ve prospěch stěžovatele, jestliže vyšly z nejnižší znalce odhadované hodnoty v době přestupku včetně možné nepřesnosti výpočtu. Hodnocení závěrů znaleckého zkoumání z trestního řízení je logické a odpovídá obsahu správního spisu (výpovědi znalce zachycené v protokolech z obou hlavních líčení). Znalec se při hlavním líčení zcela jasně vyjádřil k tomu, jaká mohla být hladina alkoholu stěžovatele v době spáchání skutku. Vysvětlil také, že výsledky pozitivních dechových zkoušek, které, pokud byly získány v době vstřebávací fáze, mohou vykazovat hrubé odchylky, byly následně objektivizovány vyšetřením krve metodou plynové chromatografie. Uvedl, že metodou lineární interpolace přímky lze stanovit hladinu alkoholu v krvi stěžovatele k okamžiku zastavení vozidla ve 22:38 hodin ve výši okolo 0,93 promile s možnou odchylkou o desetinu až dvě (oproti situaci, kdy by byl stěžovatel již ve vylučovací fázi metabolismu alkoholu, nelze určit minimální a maximální hladinu, ale pouze metodou lineární interpolace přímky získat jednu hodnotu s možnou odchylkou). Z ničeho neplyne, že by hladina alkoholu v době přestupku mohla být pouze fyziologická. Za situace, kdy bylo zjištěno, že stěžovatel vypil před jízdou nemalé množství alkoholu, všechna orientační vyšetření byla pozitivní a též následný odběr vykázal množství alkoholu přesahující jedno promile, zde nebyly důvodné pochybnosti o ovlivnění alkoholem. Za této situace závěry krajského soudu ohledně skutkového stavu *prima facie* nevzbuzují žádné důvodné pochybnosti o jejich správnosti. Za těchto okolností není důvod, aby Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přijatelnou.

[31] Pokud jde o kasační námitky směřující proti uložené sankci, stěžovatel sám žádný argument k přijatelnosti kasační stížnosti ve vztahu k tomuto okruhu námitek nepředestřel a ani Nejvyšší správní soud jej neshledává.

[32] Předně je třeba konstatovat, že stěžovatel spatřuje nepřiměřenost a nezákonnost sankce především v tom, že je přísnější, než by mu byla ukládána v řízení trestním. Krajský soud se však s touto námitkou vypořádal a stěžovatel s jeho odůvodněním nikterak nepolemizuje. Nejvyšší správní soud připomíná, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). Uvedení konkrétních kasačních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v žalobě, neboť ty směřovaly proti jinému rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Krajský soud odůvodnil, proč je trest odnětí svobody, byť je jeho výkon podmíněně odložen, přísnějším trestem. Vzhledem k tomu, že stěžovatel argumentaci krajského soudu nikterak nereflexuje, jedná se o nepřipustnou kasační námitku podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť nesměruje proti rozhodovacím důvodům krajského soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2023, č. j. 8 Afs 111/2022-36, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2023, č. j. 8 As 311/2021-30). To se týká i námitky stěžovatele, že krajský soud nevzal v úvahu, že nebylo doplněno dokazování o podklady týkající se aktuální ekonomické a životní situace stěžovatele a jeho rodiny při ukládání peněžitého trestu, neboť v bodu 23 krajský soud odůvodnil, že podrobnější dokazování k poměrům stěžovatele bylo nadbytečné, neboť správní orgány vyšly z jeho tvrzení, která byla dostatečná pro to, aby si učinily představu o druhu a intenzitě zájmů, do nichž bude trestem zasaženo.

[33] Krajský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu upozornil, že podle § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu nelze od správního trestu zákazu činnosti upustit a že správní orgán obligatorně tento správní trest uloží v zákonem stanovených hranicích (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 1 As 205/2016-60). Obdobnou úpravou obsaženou v § 22 odst. 4 někdejšího zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, se zabýval i Ústavní soud v nálezu ze dne 25. 10. 2011, Pl. ÚS 14/09, v němž zdůraznil, že zákonodárce nemusí vždy upustit od spodního ohraničení výměry sankce, neboť typová závažnost (škodlivost) deliktního jednání daného druhu může být obecně tak vysoká, že nepřipouští ani v individuálním případě stanovit nulovou hodnotu výměry sankce. K soudnímu přezkumu zákonnosti uložené sankce za přestupek se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjadřoval (srov. např. rozsudek ze dne 22. 12. 2005, č. j. 4 As 47/2004-87, usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010 č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS). Vyložil také, že výčet kritérií pro ukládání trestu v § 37 a § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky je demonstrativní, a správní orgán tedy nemusí vyčerpávajícím způsobem zkoumat každé z nich. Účelem daného ustanovení je poskytnout správním orgánům kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce tak, aby nebyla arbitrární a pouze obecně odůvodněná (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 As 80/2020-36). Závěr krajského soudu, že žalovaný přihlédl k dopadu trestu do soukromého a pracovního života stěžovatele, plně koresponduje s odůvodněním napadeného rozhodnutí, na které krajský soud odkázal. Žalovaný vzal při stanovení výměry obou trestů v úvahu, že důsledkem déle trvajícího zadržení řidičského průkazu byl stěžovatel nucen ukončit podnikatelskou činnost, přišel o možnost výdělku jako provozovatel a učitel autoškoly a došlo ke zhoršení jeho sociální situace. Jako polehčující okolnost hodnotil i to, že se v posledních třech letech nedopustil přestupku ani trestného činu v dopravě, nezpůsobil újmu na zdraví ani hmotnou škodu a ujel pouze cca 300 m za účelem přeparkování. I přes stěžovatelem uvedené dopady pandemie Covid-19 na příjmy rodiny však nebylo dle žalovaného na místě uložit trest v dolní polovině sazby, a to s ohledem na závažnost přestupku, kterou žalovaný hodnotil jako vyšší zejména vzhledem k hladině alkoholu a úmyslné formě zavinění, rovněž stěžovateli přitěžovalo, že měl ve vozidle v té době nezletilou dceru. Žalovaný ozřejmil, že za běžných okolností by uložil trest cca ve 2/3 trestní sazby, vzhledem k dopadům předchozího zadržení řidičského průkazu do soukromého a profesního života a sociálním poměrům však byly uloženy mírnější tresty v polovině trestní sazby. Poukázal i na to, že od trestu zákazu činnosti nelze upustit. Pozbytí způsobilosti být učitelem autoškoly je pak zákonným následkem uloženého trestu, jehož si

pokračování

měl být stěžovatel vědom, když usedl k řízení motorového vozidla po požití několika piv. Žalovaný tedy při ukládání trestu přihlédl ke skutečnostem, které byly ve prospěch stěžovatele, k povaze a závažnosti přestupku i k poměrům stěžovatele a vysvětlil, jakým způsobem tresty „ponížil“ s ohledem na poměry stěžovatele. Nejvyšší správní soud tak neshledává v závěru krajského soudu o náležitém odůvodnění uložené sankce žádné zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Lze dodat, že skutečnost, že stěžovatel je učitelem autoškoly, žalovaný jako přitěžující okolnost nehodnotil, stěžovatel tuto námitku v žalobě nevznosl, ač tak mohl učinit, podobně jako námitku, že správní orgány dostatečně nepřihlédly k jeho motivu odstranit jiný přestupkový stav, a nelze je tedy uplatnit ani v řízení o kasační stížnosti (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[34] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy, neboť se nejedná o otázku, která dosud nebyla řešena judikaturou, byla řešena rozdílně, případně vyžadovala učinit judikaturní odklon a nejde ani o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[35] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, měl by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 25. ledna 2024

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu